

ви ненавиди, знайте, че мене по-напредъ отъ васъ възненавиди. Ако бѣхте отъ свѣта, свѣтътъ би любилъ своето; а понеже не сте отъ свѣта — отъ свѣта на княза на Злото, синко Добромире! — затова свѣтътъ ви ненавиди... Помнете словото, което азъ ви рекохъ: Не е рабътъ по-голѣмъ отъ господаря си. Мене ако изгониха, и васъ ще изгонятъ..."

Добромиръ затвори очи, притисна силно рѣще до гърдитѣ си. Срѣдъ зари и сияние слизаше Духътъ на истината надъ него. И сякашъ презъ далечна, трептяща мъгла достигаха думитѣ на стареца, кротки и тежки:

— Той ни даде своето Слово и свѣтътъ ни възненавидѣ, защото не сме отъ свѣта, както не бѣ отъ свѣта Този, който ни освѣти съ своята истина. Защото той бѣ казалъ: „Както ти проводи мене на свѣта, така и азъ проводихъ тѣхъ на свѣта. И за тѣхъ азъ оставямъ себе си, да бждатъ и тѣ освѣтени чрезъ истината. И не само за тѣхъ се моля, но и за онѣзи, които чрезъ тѣхното слово ще повѣрватъ въ мене, да бждатъ всички едно.“

Старецъ Мануилъ скръсти рѣще. Сниси клепки и изрече съвсемъ бавно:

— И ето какво е казалъ той за тѣзи, които ще повѣрватъ въ него. „Не се моля да ги вземешъ отъ свѣта, но да ги упацишъ отъ лукаваго“. Защото лукавиятъ, Добромире, управлява свѣта съ своето воинство отъ паднали ангели. А за тия, които не желаятъ само да се упазятъ отъ Сатанаила, а искатъ да го победятъ, е казалъ: „Славата, която ми даде, дадохъ я тѣмъ, да бждатъ едно, както сме ние едно: азъ въ тѣхъ и ти въ мене. Да бждатъ свършени въ едно и да разбере свѣтътъ, че ти си ме проводилъ и си ме проводилъ и си ги възлюбилъ както си възлюбилъ мене..."

— Благословете, пощадете ни! — пошѣпнаха тихо въ хоръ богомилитѣ и колѣничиха.

— А сега, добри люде, да се поклонимъ на Отца и Сина и Светия Духъ. Аминъ. И да бжде намъ споредъ словото Му. Аминъ.

Бавно и вдѣхновено се издигна къмъ хладния сводъ на пещерата гореща молитва: